Liam Palmer

När du var sexton vaknade du upp. Det var då du började se världen för vad det är och det var då du började förstå vad du hade flytt från i hela ditt liv. Själva livet, själva smärtan. Det är det som livet endast består av och det var det du flydde ifrån i dina desperata knarktrippar. Du upptäckte att du lämnat alla dina vänner bakom dig så att ingen skulle kunna komma åt dig och att du nu var så gott som immun mot smärta. Det fanns inget som kunde få dig att känna längre för i denna värld av hat var kärleken sedan länge död. Denna insikt hade du inte bara fått genom en slump, utan det var i de röda drömmarna du funnit den, funnit den dyrköpta sanningen. Eller var det kanske så att det var sanningen som funnit dig?

Den kallade sig Abáddon. Den hade kommit i drömmen när du låg i gränden på en blöt bakgata i Dallas efter det att du hade tagit en dos dåligt heroin. Du minns att du bett för ditt liv medan ditt sinne sakta domnade bort ner i den eviga vilan men du visste att det inte var någon som hörde. Dina gamla vänner hade du lämnat bakom dig i Waco och den enda "vän" du hade haft i Dallas hade du själv strypt för tre timmar sen när du upptäckt att hon hade stulit av ditt heroin. Samma heroin som höll på att döda dig nu i gränden. Det var då Abáddon kom för att tala med dig.

Drömmen var röd och kall. Du minns hur du frös, hur du skakade samtidigt som Abáddon förklarade ditt liv för dig. Han förklarade vad din far hade tänkt när han förgrepp sig på dig, han förklarade vad barnen tänkt när de mobbade dig i skolan och han förklarade vad dina vänner i Waco nu tyckte om dig. Du såg dig själv som alla andra sett dig, som det ohyggliga monster till människa, som det dallrande fettberg du blivit. Och han visade dig din framtid.

Om några minuter skulle två uteliggare hitta dig här och plundra din då döda kropp. Innan du ens hunnit svalna skulle den första råttan börja bita i dig och när polisen hittar dig tre dagar senare för att en gammal tant klagat på att det luktar illa i gränden som hon brukar gå förbi på lunchen med sin lilla knähund, så är du ingen vacker syn. Det var din framtid då och i viss mån kommer det alltid vara din framtid. Att sakta domna bort och fly från smärtan var kanske det du ville men Abáddon visade på en annan sak du också ville ha, hämnd.

Din näve träffade och krossade uteliggarens struphuvud med ett enda hårt slag. Den andre uteliggaren som höll på att rota igenom din ena rockficka ryggade tillbaka med uppspärrade ögon innan han vände sig om och sprang med det som var kvar av ditt heroin ut ur gränden. Du lämnade den andre liggande där i gränden, kämpades för att få luft efter det att ditt slag effektivt skurit av lufttillförseln och gick med bestämda steg ut ur gränden, ut ur livet i gränderna och mot det mål som du fått skrivet till dig i dina drömmar.

När solen gick upp vaknade du på en parkbänk. Som många gånger förut hade du haft de mest märkliga drömmarna under ditt knarkrus och du var som vanligt inte säker på vad som varit verklighet och vad som varit dröm. Du upptäckte i alla fall till din förtjusning att du hade nya rena kläder på dig och en fullt laddad revolver innanför livremmen. Vad som än hade hänt på natten var det i alla fall ett uppköp.

Du skaffade mer droger genom att skjuta din gamla langare och ta hela hans parti. Han hade bett om det, dels genom att ta ut ockrarpriser och dels genom att han sålt dåliga varor till dig. På kvällen silade du på ett hotellrum du hyrt för pengarna langaren haft på sig. Det var då du fick ditt straff för din bristande tro.

Du lärde dig snabbt att Abáddon var en grym herre. En grym herre som kräver lydnad och framgång. Ett misslyckande är inget man kan prata sig undan och att ljuga för Abáddon är inte möjligt.

Du vaknade i sängen och hela kroppen värkte. Det luktade avföring och du märkte att lukten kom från dig. Äcklad sprang du in på badrummet för att rengöra dig men när du kom in i rummet fick du se en patetisk syn i badrumsspegeln. I spegeln såg du en man som var ca 50 kg överviktig och han hade på sig en söndersliten T-shirt under vilken man kunde skymta en sårad bringa. På underkroppen hade han bara ett par kalsonger som var alldeles blöta och bruna av skit och avföring. Hans armar var helt sönderstuckna av kanyler och ur armhålorna och från armbågarna blödde han lite lätt vilket färgade båda hans armar och sidan av T-shirten röda. Hans ben var helt blå av blåmärken. Du kände till en början inte igen mannen som var en röra av blod, klädtrasor, avföring och var. Rynkorna och vecken i pannan och på kinderna antydde att personen i fråga kanske skulle vara strax över trettio eller äldre. Sedan såg du att det var du.

Du reste dig från badrumsgolvet två timmar senare. Tårarna hade stelnat på dina kinder men du hade kommit fram till att det fick vara nog med självömkan. Drömmen hade varit sann. Abáddon hade straffat dig för din misstro och denna fysiska smärta var hans dom. Du tvättade dig och städade upp hotellrummet. När du var klar

hade till din förvåning blåmärkena på benen och såren på armarna försvunnit. På bröstet var det bara ett ärr kvar som verkade och än idag verkar bilda något slags mönster. Ett mönster som för dig betyder samma sak Abáddons rättvisa.

Du fick en lägenhet och en bil. Du fortsatte knarka men det var inte som förut, ruset blev aldrig detsamma. Du fick plötsligt också en massa "vänner" som började hälsa på dig. Det kom folk du aldrig sett och lämna en väska hemma hos dig och kanske dagen därpå eller nästa månad kom det en annan person och hämtade väskan. Det var en massa olika personer som kom men du såg aldrig någon två gånger. Av dom som kom gillade du ändå kvinnorna bäst. Vissa kvällar dök dom bara upp och höll dig sällskap för att sedan försvinna för alltid ur ditt liv. Du vet inte riktigt hur länge det höll på. Du var mest hög eller så knullade du eller gjorde båda delarna. Mest av allt njöt du men du kunde inte glömma det du levde för, det som höll dig igång, tanken på hämnd.

Du fick hämnd, till viss mån. En dag kom det ett brev med en nyckel i. Nyckeln gick till en förvaringsbox i vilken det låg en mobiltelefon och en attaché väska. När du tagit sakerna och låst boxen började telefonen ringa. Det var Abáddon. Du placerade väskan där han ville ha den och begav dig sedan till busshållplatsen där du fick ett knippe biljetter av en äldre herre. Du satte dig på bussen som skulle ta dig ut ur Dallas, ut ur det liv du levt dom senaste månaderna.

Ur radion på bussen pratades om det terroristdåd som hade sprängt ett större köpcentrum i Dallas i luften. Nästan femtio personer hade dött. Abáddon hade straffat och hans straff var hårt. Du gick av bussen vid skolan, samma skola som du hade gått i när du var liten. Du gick samma väg som du då hade gått. När du var liten hade du alltid varit rädd när du gick från skolan hemåt, nu fyllde Abáddon ditt huvud med rop på hämnd. Det kändes nästan som att ta en sil. Du blev hög på känslan av att rättvisa skulle skipas. När du närmade dig huset började hundarna skälla. Du kom upp på grusgången mot huset och han kom just ut ur dörren till verandan. Hundarnas skall från burarna vid sidan av huset gör att inget annat hörs. Din far stod på verandan i en smutsig tunn tröja och ett par nötta jeans. Han såg till och med värre ut än vad du mindes honom. Du stannade på grusgången och han såg vem du var. Hans haka ramlade ner och han stod där som det fån han var. Han hann inte ens dra upp hakan innan du skjutit honom. Ett eller två skott är det du minns men du hade tömt alla sex i hans stora vidriga buk. Hundarna slutade skälla och började gny. Du log och laddade om. Sedan sköt du hund för hund. Du dödade allt han någonsin hade brytt sig om. Du förintade hans liv. Huset brann bra.

Hämnden var nådd men lågan var inte släkt. Abáddon talade nu i ditt huvud och du visste vad han talade om. Som du har lidit skall mänskligheten lida. Din far hade varit ett monster men bara i ett sjukt samhälle kan ett sådant monster få finnas och när något är sjukt måste man skära bort det. Felet är att trots all ond bråd död har inte människorna förstått hur fragila deras liv är. Felet är att barnen inte får se eller lära sig livets innebörd. Allt skitsnack om medkänsla och kärlek kan man strunta i. Varför skall man få barn att tro på en slags utopi som aldrig kommer att bli verklig? Du bestämde dig för att skingra illusionerna och visa alla den riktiga verkligheten. Du åkte till Waco.

I Waco träffade du Sofia, hon som du känt som barn. Hon höll fortfarande på med sitt gräs och hon bröt fortfarande på sin ryssengelska. Du försökte väl vara trevlig, men det var svårt då du inte kunde sluta tänka på hennes irriterande dialekt och hennes spelande avsky till din bleka hy.

Du träffade även Franz, den fega stroppen, som även han satt där och hängde på hamburgerhaket med Sofia. Han var sig lik, lika skrytsam och dryg. Ja, det var sannerligen svårt att hålla mungiporna högt och ändå svårare blev det då Franz våp till flickvän satte sig vid erat bord. Men du bestämde dig att ta detta perfekta tillfälle i akt och utnyttja dina lättpåverkade vänner i dina planer.

Waco är den stad där dina fosterföräldrar bodde medan du bodde hos dem. Det var där du började knarka på grund av att samhället inte kunde ta hand om dig. Det är där du kommer att hitta dom som ofrivilligt skall hjälpa dig med din dröm. Dom skall hjälpa dig öppna allmänhetens ögon i den mörka värld ni lever i. Och det blir inte ens svårt att manipulera dem till att göra som du vill, det har Abáddon lovat.

Mary Smith

Dörren öppnades och Angela kom ut med rödgnuggade och fuktiga ögon och höll sin högra hand över den vänstra underarmen. Med ett brett och lugnande leende på läpparna sa hon åt dig att det var din tur att gå in. Du rös till medan du gick mot dörren, tog i det kalla och glänsande stålhandtaget och drog långsamt upp den tungöppnade dörren. I rummet innanför satt en tjock gubbe med vit rock och skägg och bredvid honom sjuksyster också iklädd vit rock och med en stor spruta och en liten brun glasburk framför sig på det slitna grå skrivbordet. Gubben hälsade dig med ett skratt och sa att det här skulle gå bra. Du satte dig på stolen som stod bredvid honom och tog ett djupt andetag. Han grep din arm och tryckte lätt och vant till sprutan en aning, så att en tunn stråle genomskinlig vätska sprutade ut över skrivbordet. Genast tog sjuksyster en vit liten trasa och torkade upp det. Gubben sa att det skulle sticka till lite och att du skulle slappna av, och det stack det till. Dina händer knöts så knogarna vitnade, smärtan blev värre och värre och gubben sa med sträng och stressande röst att du spände dig. Du pressade ihop ögonen och kände hur en tår började rinna ner för kinden. På nytt sa gubben att du måste slappna av.

Du lät liksom de andra flickorna plåstret sitta kvar länge, utan att ni sa något om det tävlade ni om vem som kunde ha det på sig längst tid, Anna vann. Hon var en av dina klasskamrater, en av de du lekte mest med på rasterna. Ni gick i klass tre på sydslättsskolan i New Orleans. Du tyckte om det, du tyckte om lektionerna, men framför allt tyckte du om rasterna. Det var trevligt hemma också, där brukade du leka med Sarah och Mary, en annan Mary alltså. I skolan kallades du Mary S och hon Mary F, men hemma kallades du Sandy eftersom du jämt hette det när ni lekte med barbiedockorna.

Du växte, liksom dina kompisar och till din förvåning påstod sig även dina föräldrar göra det, de påstod sig ha vuxit ifrån varandra och ville tillbringa en tid var för sig. Du förstod aldrig det där och det gjorde dig mycket ledsen, ibland grät du på nätterna, men du hade bestämt dig för att aldrig gråta när någon såg på. Du fick ofta höra att det var synd om dig och att det inte var ditt fel att de flyttat isär. Det är klart det inte var ditt fel, hur skulle du kunnat orsaka det där? Det enda de som sa gjorde var att få dig att fundera på vad de menade. Dessutom hade faktiskt dina föräldrar sagt att de skulle flytta ihop igen senare. Till dess bodde du i alla fall varannan vecka hos mamma och varannan hos pappa, de bodde ju kvar i stan båda två.

De nya svarta skorna med klack studsade lätt när du hoppade mellan vattenpölarna och kände hur de kalla regndropparna slog i hårbotten. Det var kallt och rått i luften och du frös. Anna ropade efter dig att vänta. Du hade varit sen när hon kommit för att hämta dig, men nu var det hon som var efter. Ni var på väg till Ralphs födelsedagsparty och ni var båda spända. Du hade inte bara fått mamma att köpa nya skor, utan även ett par tighta jeans, sådana som var populära. Ni gick i sjunde klass, så partyn hade ni ju varit på många gånger tidigare, men Ralph var, bortsett från sin storebror ensam hemma. Det hade du naturligtvis inte berättat för dina föräldrar som otroligt nog hållit vad de lovat och flyttat ihop igen. Mamma hade erbjudit dig att låna hennes paraply, men du tyckte i din hast att det inte behöves, det ångrade du nu när håret hängde i långa, stripiga och hopkladdade hårtestar. Du inväntade Anna först när du stod under tak vid Ralphs dörr, där stannade ni och snyggade till varandra innan ni ringde på dörrklockan.

Ralph öppnade tillsammans med ett par av de andra killarna i klassen som stojade och skrek som de brukade göra. Festen förlöpte som de brukade göra, men det var egentligen inte den som gjorde dig och Anna exalterade, ni hade bestämt er för att hälsa på hos Ralphs bror Mitch om han var hemma, och det var han. När det blivit liv hos klasskamraterna gick ni upp till övervåningen där tung hårdrock spelades på hög volym medan Ralph och två kompisar satt med en back öl och rökte cigaretter. Det såg farligt, men väldigt spännande ut och när ni visade er i trappan ropade de upp er, så ni hade inget annat val än att gå upp. Ni satte er i den trånga soffan och tittade på killarna som satt tysta och skickade en cigarett mellan varandra. De verkade njuta mycket av det. Så kom turen till dig. Du sa till Mitch att du inte visste hur man gjorde, då bad han dig sätta dig i hans knä. Du kände förvirringen sprida sig genom din hjärna men klev försiktigt upp och stapplade bort till honom. Han visade med omsorg hur man gjorde och bad dig sedan att prova, det gjorde du. Det dimmade till framför ögonen medan kroppen slappnade av och en otroligt kraftig hostreflex fick dig att kasta dig ner på golvet, hur kunde du, det var ju farligt!

Hur det nu var smakade du av deras öl samtidigt som ni pratade högljutt om hur töntiga de där nere var. Plötsligt kände du Ralphs hand över låret och hans röst viskandes i ditt öra. Han slet med dig in till sitt rum, mer eller mindre mot din vilja. Sittandes på hans säng frågade han vad du tyckte om honom men du förblev stum, vad skulle du svara? Du var mer förvirrad än någonsin. Han upprepade frågan med sin hand glidande längs din rygg och sin blick djupt i din. Utan att alls mena det sa du att du tyckte om honom. Då böjde han sig fram mot dig och medan han kysste dig tog han av dig din tröja. Du blev nertryckt i hans säng och han fingrade med din knappjylf,

men i samma stund hans läppar lämnade dina började tårar rinna i dina ögon och du grep hans handleder i ett krampaktigt försök att få honom att sluta. Hans fingrar öppnade knapp efter knapp och den ölstinkande andedräkten flåsade runt dig, du var för svag och dina tankar virvlade runt i ditt huvud, för snabbt för att kunna greppas. Då sista knappen gick upp skrek du rakt ut allt du kunde samtidigt som du slog villt omkring dig. Hur kunde han?

Det var ingen som ville prata med dig i skolan och du ville inte prata med någon. Du blev ensam och kände dig smittad av någon okänd social sjukdom. Ingen ville ens se på dig, hela din situation hade ändrats på en kväll. Ditt liv blev tråkigt och grått. Av dina gamla vänner var det bara Anna som ville kännas vid dig, och ni gjorde i princip bara läxorna tillsammans. Till råga på allt blev dina föräldrar osams igen och bestämde sig för att flytta isär för alltid. Din mamma tog dig med sig till Florida på semester för att hon tyckte att ni båda behövde det.

Som vanligt sprang folk fram och tillbaka som yra höns på stranden, ungar skrek och varm sand dammade överallt. Du la dig tillrätta på mage, blundade och slappnade av. Det gick ganska bra, du fick ro trots allt folk, men då slog något till ditt ben och något kallt och kladdigt trycktes mot din rygg. Du låg stilla med ilska bubblande upp i huvudet medan något som måste vara smältande glass började rinna åt alla håll på ryggen. Långsamt vred du huvudet och såg en stackars pojke i din ålder med förvirrat ansiktsuttryck. Han log och rodnade som en tomat och du vet inte varför, men det leendet fick ditt hjärta att slå ett extra slag i bröstet på dig och din ilska var som bortblåst. Det blev pinsamt tyst, det enda som hördes var mammors tjat, ungars vilda skrik och de volleyboll spelande killarnas stoj. För att bryta tystnaden sa du att det inte gjorde något och eftersom han inte svarade blev du lite irriterad och frågade om han ville ha tillbaka den nu nästan helt smälta och till viss del i sanden nedrunna glassen. Han svarade med en nick och sa ja, han var sannerligen förvirrad.

Ni var tillsammans och badade resten av den dagen och det föll sig naturligt att ni fortsatte vara tillsammans resten av veckan eftersom ingen av er hade några andra kompisar där. Franz, som han hette, berättade mycket om stället han kom ifrån och sa bland annat att han nu efter att ha sett något annat än sin hemstad i Texas upptäckt att den antagligen var världens ände. Ni hann med mycket kul innan ni skulle hem och bestämde er för att träffas igen. Du fick hans adress, men eftersom du skulle flytta kunde du ju inte ge bort din.

Du flyttade till utkanten av New Orleans med din mamma, men då hon var mycket trött på sitt jobb på en tvättfirma funderade hon på om ni skulle flytta från stan till något ställe där ni inte varit tidigare. När hon kom hem från jobbet sent satt hon ofta i köket med en flaska vin och ett stearinljus och grät. Du brukade försöka trösta henne, men det var svårt, hon sa ofta att ni inte var gjorda för den här grymma världen och att hon vill resa till världens ände. Det uttrycket var som en nyckel som fick dig att minnas Franz, han i Waco. Du letade efter hans adress, du visste att du hade den någonstans, du kunde inte ha slängt den, men du hittade den inte. Din mamma tyckte det var en bra idé att flytta till Waco, lagom långt från släkten och dessutom fanns det bra utsikter för jobb. Sagt och gjort, ni började packa redan en vecka efter att ni bestämt er och flyttade så fort det gamla lägenhetskontraktet tog slut och gissa vad mamma hittade under sin trave med veckotidningar under sängen, Franz adress! Hon frågade med ett mystiskt leende om det var därför du ville flytta till Waco och du rodnade, men sa att det enda han gjort var att beskriva staden för dig. Det var sant, du hade inga speciella känslor för Franz, han var trevlig, men det var väl de flesta utom de på skolan som vägrade kännas vid dig. När ni just kommit till Waco postade du ett brev.

Franz var som du mindes honom, trevlig, ganska söt och fram för allt verkade han vara mycket fäst vid dig och det var uppskattning du saknat i nästan tre års tid. Du var tillsammans med Franz hela tiden, ibland var hans lodiskompisar med, men det tyckte du inte om. En annan sak som du inte tyckte om var hans föräldrar, och det berodde enbart på att de tycktes hata dig över allt annat. De kunde anmärka på allt du gjorde, sade, hade på dig o.s.v. Franz sa att de ofta sagt till honom att de tyckte att han skulle hitta en annan tjej som inte såg så "billig" ut. De skämdes för sin son och fick honom att flytta hemifrån.

Du tillbringade ungefär lika mycket tid hemma som hos Fanz. Ni var oftast ensamma, men ibland hade Franz sina kompisar där. Du kände igen dem till namnet eftersom de gick i samma klass som dig och Franz, förövrigt verkade bara en av dem vara någon du skulle vilja umgås med och det var Andrew. Andrew var en ganska snygg kille som tillbringat en hel del tid i en egen stuga i skogen. Han var en god vän till Sofia, en blek tjej från Ryssland som bjudit dig på ditt första gräs. Det var ett himla liv då, Franz bråkade som tusan, men du var ju nyfiken, ville bara prova och du fick din vilja fram. Du började tycka att Franz var lite feg och tråkig. Det ligger säkert en del i vad han säger, men om man ska se saker på det sättet borde man väl bara äta bönor då kött säkert är cancerframkallande.

En kväll när du och Franz låg och hånglade på en skumgummimadrass kom hans vänner uppstormandes till lägenheten. De skulle tydligen ut på något så du blev intresserad och åkte med. Ni åkte med Andrews bil till en lagerlokal i industriområdet utanför Waco. Franz, Sofia och en tjock typ som hette Liam gick ut för att, som du fattade det, bryta sig in en lagringsbarack bakom ett taggtrådsförsett stängsel. Det var kyligt och dimmigt så när ni andades kom vita moln av kondens ur munnen. Andrew satt med fingrarna runt binyckeln och Franz stod vid stängslet och höll utkik medan Sofia och Liam klängde sig över det. Efter ett tag hörde du Sofia skrika till och du såg hur Franz kämpade mot sin rädsla i färd med att klättra över stängslet mot de andra två, han ville hjälpa till, men vågade inte. Vilken tönt han var! Då vände du din blick mot bilens backspegel och såg Andrews blick stirra in i din, han var också rädd, det syntes klart och tydligt. Vad hade hänt Sofia? Du lutade dig fram och viskade till Andrew att han inte skulle vara rädd och intalade dig själv att det inte hänt något allvarligt. Sofia hade blivit biten i foten av en vakthund.

Franz Jr. Stark

Din mamma ropade från matsalen, det var dags för förrätten. Trumpen reste du dig från det halvfärdiga legohuset, gick bort till spegeln och rättade till den kliande och strypande flugan. Gästerna stod rakryggade bakom sina stolar och inväntade dig. Efter att ha ätit den lilla förrätten satt du uttråkad, uttråkad som aldrig förr medan de vuxna satt och pratade. Ett tag funderade du på om du skulle fråga mamma om du fick gå från bordet, men kom snabbt ihåg hur det gick förra gången du frågade. Efter en evighets väntande kom varmrätten in och efter ytterligare en evighet fick du efterrätten serverad. På detta sätt var det, varje söndag tog lunchen hela din dag medan lek och vänner fick komma i andra hand.

Med skolans start träffade du en del nya kamrater, många snälla andra elaka. Du lärde dig en del bra och en del dåliga saker. De bra sakerna av din lärare, och de dåliga av dina elaka kamrater. Dina föräldrar var mycket måna om att det gick bra för dig i skolan, de hjälpte dig med läxorna så fort de kommit hem från jobbet och du var nästan alltid bäst i klassen på läxförhören. Du hade det bra i skolan, du hade många goda vänner och var alltid i centrum eftersom din pappa alltid köpte något nytt och häftigt när han var på affärsresor.

Någon gång i slutet av sexan, eller början av sjuan ändrades dock detta. En kille som hette Steave hade bestämt sig för att ta förstaplatsen och skydde inga medel för att få sin vilja fram. Du var plötsligt inte duktig, utan en plugghäst och det sades att du egentligen var den största mesen som gick att få tag på. Detta ledde till att alla dina vänner vände dig ryggen och lämnade dig för Steave. Du såg på dem att de egentligen inte alls ville göra så, utan att de helst ville följa dig som tidigare. Dessutom tyckte du att det blev betydligt sämre ordning och samanhållning i klassen. De enda som accepterade dig nu var klassens två loosers, de dräggiga och otrevliga killarna Chris och Liam. Du brukade följa med dem ner på stan och titta på när de tjuvrökte och varje gång du öppnade munnen tittade de snett på dig. Som en följd av detta sjönk dina prestationer i skolan markant. Du försökte, men det gick inte att koncentrera sig på skolan när Steave fanns i närheten. Du minns ännu den där dagen när du fick tillbaka historieprovet, det stora om inbördeskriget. Du segade dig hem för att dra ut på det så mycket som möjligt, underkänt. När du kom innanför dörren frågade dig mamma med ett, vad du tyckte sarkastiskt leende på läpparna, hur det gått på provet. Du tvekade, men berättade sedan sanningen. Det var samma sak som att självmant hälla en gryta kokande vatten över sig själv. På samma sätt fortsatte det, vecka ut och vecka in, samma tjat, gnat och utegångsförbud. Du kom hem allt mer sällan och det spädde bara på ilskan hos dina föräldrar, mamma var värst, pappa var ju nästan aldrig hemma och några presenter blev det aldrig. Småningom kom du bara hem för att äta, tvätta dig, byta kläder och spärras in i ditt rum tills du på nytt rymde.

En ny tjej började nu i din klass. Hon hette Sofia, hade släkt i Sovjetunionen och hade naturligtvis inte någon hög status i klassen. Hon började hänga med dig, Liam och Chriss på stan och det dröjde inte länge innan hon prövat på både det ena och det andra. Du hade bestämt dig för att aldrig ens testa hasch och det höll du hårt på trots att de andra upprymt beskrev vilken underbar känsla det skulle ge, det var helt enkelt inte din grej. Du kände dig allt mer ensam eftersom de andra snart inte kunde tala om annat än hasch och hur de skulle skaffa mer pengar. Då hände det.

Du och Chris var på väg hem från torget. Ni gick där vid vägkanten på stora vägen då det kom en beige herrgårdsvagn med träpanel och stora extraljus åkande i hög hatighet längs vägen. Den vinglade på vägbanan och när du såg vart den var på väg kastade du dig i diket med Chris namn på dina läppar. En stum duns var allt som hördes. Bilen sladdade till och fortsatte längs vägen. På asfalten låg hans kropp orörlig och blodig. Du fick ligga på sjukhuset ett par dagar och mådde dåligt hela tiden. Chris förvridna ansiktsdrag spökade varje natt tills den dag då dina föräldrar och din psykolog föreslog att du skulle få resa på semester till Florida, alldeles själv. Du skulle ju visserligen bo hos din moster, men det var år och åter år sedan du träffade henne sist.

Du minns din 180 mil långa flygresa i första klass. Visst du hade din kostym, fluga och äckligt slickat hår, men det var det värt. Du blev serverad och uppassad, resan fick dig att minnas den ljuva tiden i mellanstadiet då du på lunchrasten kunde be vem som helst av dina klasskamrater gå och hämta mer mat åt dig medan du lutade dig tillbaks mot stolsryggen. Väl på Miamis flygplats stod din moster och väntade på dig och det var om möjligt ännu hetare än vad det var hemma i Waco. Luften darrade när hon skjutsade dig hem till sin lägenhet i en badort utanför stan.

En dag när du var vid stranden och svalkade dig råkade du ut för det som skulle bli din nyckel till lycka. Du hade köpt en stor strut glass i kiosken och gick som bäst och åt, fängslad i glassens söta, krämiga och svalkande värld när du helt plötsligt föll. Du kände hur glasstruten lämnade din hand och hur ditt ansikte trycktes mot den heta sanden. Du hämtade andan och kände att det under ditt smalben låg något som måste ha varit en slät vad, ditt ansikte rodnade medan du sakta vände huvudet bakåt. Där låg en tjej i din ålder på mage i bara bikini och med en

stor glasstrut på ryggen. Du fick inte fram ett ord, men det fick hon. Med vänlig röst berättade hon att det inte gjorde något och frågade sedan om du ville ha tillbaka glassen. Du stammade i din tafatthet och fick i sinnesförvirringen fram ett ja. Hon var något av det vackraste du sett och det är hon än i dag.

Hur det nu var blev ni goda vänner. Hon sa att hon bodde i New Orleans, men förmodligen snart skulle flytta då hennes pappa hade förlorat sitt jobb. Du glömde bort Chris död totalt och ni levde ett sorgelöst liv ungefär en vecka då ni båda skulle åka hem. För en tid var du ensam mycket, knappade in en del på de andra i skolan och fick faktiskt rätt hyfsade betyg. Du var oftast hemma och trivdes hyfsat med det, det enda problemet var att dina föräldrar tjatade något otroligt på att du hade "under medel" på proven och att det var viktigt med betygen nu i sista årskursen. Du tänkte ofta på Mary och förbannade att du inte frågat henne om hennes e-post adress eller telefonnummer.

Men en dag damp ett litet vitt kuvert med vacker röd skrift och ändå vackrare avsändare på ner i din brevlåda. Med fjärilar i magen gick du till ditt rum, låste dörren och petade försiktigt upp brevet. Mary skrev att hon flyttat till Waco! Där stod hennes adress, och hon ville att du skulle besöka henne. När du kom till hennes lägenhet öppnade Mary. Hennes mamma var ute och handlade mat och det stod flyttlådor över allt. Mary berättade för dig att de flyttat in för två dagar sedan och därför inte orkat plocka upp grejorna och att anledningen till att hon flyttat igen var att hennes mamma och pappa nyligen skiljt sig. När hennes mamma sagt att hon ville flytta till världens ände hade hon föreslagit Waco eftersom du sagt att det var så. Från den stunden umgicks ni alltid och ni lyckades faktiskt få Mary att bli placerad i klassen. Det var en ljuv hämnd på klassen att sitta och kyssa en sån pärla på rasterna. Sofia hade också blivit ensam efter Chis död och var nu med er ibland, men du tyckte oftast att hon mest var i vägen och det tyckte Mary också.

Dina föräldrar tyckte inte alls om Mary och deras obeskrivliga ilska fick dig att flytta hemifrån, du skaffade dig en liten lägenhet i centrala Waco, vilken befrielse. Utan att du vetat om det hade Liam flyttat till Dallas för ett tag sedan, han kom nu tillbaks. Det samma gällde Sofias gamla kompis Andrew, han som bodde ute i skogen och enligt dig tycktes vara en riktig korkskalle. Han hade sprungit ihop med Sofia på stan en dag och Liam hade tydligen pratat med dem om något vattentätt inbrott, du tyckte inte om idén trots att du fått dåligt med pengar sedan du flyttat hemifrån. Ni fyra samlades ändå i din lägenhet för att planera, du var lite tvär när ni började, men det skulle bli värre. När ni satt där och diskuterade som bäst klev Mary in och du lugnades något av hennes bländande leende. Hon började prata om hur hennes dag varit och du lyssnade förstående för att slippa det andra. Efter att Liam muttrande bett henne vara tyst presenterade du Liam och Andrew för henne och något som åter fick dig på dåligt humör var att du var säker på att Andrew flirtade med henne. Den slusken, så fräck!

Veckan därpå åkte ni i Andrews bil till Sillycrome computers lagerlokal i utkanten av staden. Det var en kylig kväll med dimma och åska i luften. Liam och Sofia klättrade över stängslet, medan du skickade över verktygslådan från andra sidan. Något som oroade dig lite var att Mary satt ensam i bilen med Andrew, du försökte hålla ett öga på bilen, men insåg snart att en sån som Andrew inte är något hot mot dig. Varför Mary över huvudtaget följt med kunde du inte heller begripa. Du riktade din uppmärksamhet mot Liam som var i färd med att öppna hänglåset på byggnaden, vilket var svårt att se då det både var mörkt och dimma. Men plötsligt slets dörrarna upp och två svarta hundar kom utrusande och Sofia skrek till av smärta, hunden måste ha bitit henne. Skriket borrade sig in i ditt medvetande, det kallade på dig, men du vågade inte. Din kropp stod och ryckte fram och tillbaka mot stängslet, klättra eller inte klättra, hjälpa eller inte hjälpa. Det tycktes dock som Liam fått läget under kontroll innan du hunnit bestämma dig.

Sofia kom tillbakahasande med blodigt ben, hon klängde sig med möda och din hjälp över stängslet för att sedan bli ledd till bilen av dig. Stum och trött satte du dig i baksätet. Efter ett kort tag kom en irriterad Liam tillbaka med ett par pappkartonger. Du fick senare reda på att de innehöll gamla datadelar som ni inte fick ett öre för! En sak har du funderat på lite då och då och det är att det inte är helt orimligt att det Liam bar ut ur lagerlokalen var de där toppmoderna datorerna han pratat om. Om du känner Liam rätt kan han mycket väl ha sålt dem och tagit alla pengar själv. Hur det än var så var det inte värt det.

Sofia Solzenitzy

Din far har många gånger berättat om hur han och hans fru flydde undan kommunisterna. Från ett kaotiskt Sovjetunionen, från terror och förtryck för att till slut komma till USA. Men av någon anledning delar inte du hans syn på ditt hemland. Redan i första klass började det. Ropen, skriken och plågoandarnas slag och sparkar. Du hörde inte hemma här, du var inte som dem och det gjorde de väldigt klart för dig. Väldigt snart visste alla vem kommunistfittan eller ryssludret var. Och ropen och skriken ekade efter dig på skolgården. Inte ens lärarna skyddade dig utan spädde snarare på hatet med sina kvicka skämt som fick hela klassen att förtjust storskratta på din bekostnad.

När du började femman började en ny kille i klassen och du fick lite fred medan plågoandarnas rop bytte mål. Ett problem kvarstod dock, du hade inga vänner. Att skaffa någon från klassen verkade inte troligt, inte skulle du våga det heller. Du förblev för dig själv levandes i en fantasivärld fylld med goda låssaskompisar. Men så en dag fann du ett inbjudningskort till den nya pojkens födelsedagskalas i din brevlåda. Det var det första inbjudningskortet du fått, i alla fall vad du mindes.

Det var en fredag och du gick med stora förväntningar och en del rädsla i kroppen. Det visade sig dock att du var den enda bjudna. Pojken som hette Andrew, var kort och mycket smal. Visst betedde han sig lite underligt, men han var i alla fall allt annat än elak. Ni delade på en hel tårta och åt tills ni mådde illa och Andrews mormor var jättesnäll mot dig. Efter den dagen var ni tillsammans jämt, efter varje lektion sprang ni raka vägen ut i skogen och gömde er i den hemliga lilla gläntan. Visst, ni fick utstå mycket, säkert mer än förut, men det kändes mycket bättre när ni var två om saken. Efter att din klass fått en ny lärare som hette Floyd vilken var yngre än Andrews mamma började världen att rasa. Floyd hade börjat lägga sig i. Han gjorde inte som de andra lärarna.

Ganska snart fick du träffa någon som kallade sig psykiatriker och en månad senare fick du lov att byta skola. Din far var mycket arg vilket ledde till att du gick hem allt mer sällan. I den nya klassen fanns några som påminde dig om din egen situation och du blev snart accepterad i deras gäng. De tre var Franz, en smart, glasögonbeprydd kille vars livsmål verkade vara att påpeka de brister som personer i hans omgivning ägde; Liam, klassens tjockis och de andra elevernas favoritbyte. Du kände och känner en viss sympati för hans situation då han liksom du inte kan hjälpa sitt men, han som är tjock och du som har ryska föräldrar. Den tredje personen var Chris, det var en hygglig kille. Han hade en bror som kunde fixa allt! Filmer, cigg, ja allt. Ni hängde mest på stan, spanade in de nyaste kläderna, var det värt risken att ta det? Nu gick du sjuan och när du tänker efter var det nog vid den här tiden du tappade kontakten med Andrew, han stannade kvar i skogen med sina djur och älvor.

När du gick i åttan fick Chris genom sin bror tag på sex joint. Du köpte två av dem dyrt och du och Liam satte er ner bakom den nedlagda busstationen och tände på för första gången. Ni fimpade med ett brett leende på era läppar. Redan nästa dag frågade ni Chris om mer. Han fixade fram det, till ett pris förstås. Men så en dag hände det. Det fruktansvärda. Du mins fortfarande frökens tonfall, hur du sprang till toaletten för att gråta och den outhärdliga minnesstunden i aulan. Chris var borta. Borta för alltid. Påkörd av ett jävla rattfyllo, vilket värdigt sätt att dö på! Vad var meningen med hans liv? Fanns någon? Att få er att knarka? Hans minne stannar i alla fall inom dig som en av dina bästa vänner.

Tiden efter Chiss död blev svår. Du träffade de andra allt mer sällan, fortsatte att köpa hasch av Chris bror. Du fick allt mindre pengar så du tog det du behövde av dina föräldrar när de inte såg. En sak du tycker är underlig så här på efterhand är att de inte märkte ett skit av vad du höll på med. Ditt liv blev allt mer händelselöst och grått. Men så en dag bestämde du dig för att söka upp Andrew igen. Du mins hur du otåligt tryckte gång på gång på ringklockan till Andrews lägenhet medan du än en gång stod i det unkna trapphuset. Ingen öppnade dörren, men med lätta ben sprang du mot gläntan, er glänta, du viste ju att han skulle sitta där, det gjorde han ju alltid. Men till din förvånig och besvikelse var han inte där. Du bestämde dig för att vänta och slog dig ner i det höga och friska gräset. Du la dig på rygg och tittade på de mjuka molnen. Drömde dig upp i det blå medan du andades in den friska doften från det gröna. Så småningom vaknade du till av en isande kyla, både inom och utom dig. Molnen hade tätnat och av den blå himlen syntes nu inget. Du hade insett att Andrew inte fanns kvar i ditt liv, det var inte meningen att ni skulle träffas. Din första tår nådde marken samtidigt som åskans första muller gjorde entré. Snart ackompanjerades dina tårar av en rasande regnskur. Du reste dig upp ur det blöta gräset, borstade av kläderna, tände en joint och gick sakta mot busshållplatsen. De glittrande regndropparna piskade mot din hud och ditt blöta hår virvlade i ansiktet. Du försökte med möda se tidtabellen genom den grumliga hinna av salta tårar som samlats framför ögonen.

Du började hänga med Franz och hans flickvän Mary. Hon påminde dig om en tjej som var med i mobbinggänget när du var liten, samma överlägsna språk, samma höga hästar och samma tillgjorda sätt, men du bet ihop och ni blev väl vad man kallar vänner. Ditt sista år i grundskolan blev mörkgrått, segt och dystert. Du tyckte oftast att det var tråkigt att vara med dina två vänner som mest verkade bry sig om varandra och skolresultaten sjönk nu ännu lägre. Det berodde förstås på att du allt mer sällan gick dit. Det berodde i sin tur inte längre på rädslan att bli retad eller slagen utan på att du helt enkelt inte trivdes. De ända positiva stunderna var när du satt ensam med ditt gräs. Du hade kommit på dig själv med att allt oftare åka till din och Andrews glänta när du en dag stötte ihop med någon på stan.

Ditt gräs tog numera slut allt snabbare sen du börjat leverera till ett nytt gäng i sjätte klass. Det var därför du skulle träffa Chris bror. Stressad sprang du runt hörnet på en sliten tegelbyggnad, du var sen. Du kunde inte se vad som dolde sig på andra sidan hörnet, du chansade helt enkelt på att ingen fanns på andra sidan, som så många gånger förut. Det hade alltid gått bra tidigare, men inte den här gången. Du kände hur din kropp slogs mot en lång och hård människa, denne föll till marken med en duns utan att du blev nämnvärt rubbad. Din blick gled sakta från fötterna och uppåt på personen som låg på stenbeläggningen. Slitna kläder, mycket mager figur och ett… men… det var ju… Andrew…

Han hade ett ställe ute i skogen som låg ganska ensligt. Han hade rymt hemifrån ungefär en månad efter att du bytt skola, eller som han sa det "efter att du övergett honom". Du bedyrade att det inte alls var på det sättet och bjöd honom på en röka. Han kraschade ganska snabbt och du fick avsluta rökat själv medan han låg hyperventilerande på marken. När han kvicknat till sa du att du var tvungen att gå och innan han hann samla sig var du redan på väg hem. Några veckor senare letade du dig ut till Andrew igen och ni lyckades hitta tillbaka till varandra, inte som förr, men ni spenderade allt mer tid tillsammans. Du hade förändrats medan han var precis den samme.

Och så kom Liam till stan. Han hade flyttat till Dallas för ett år sedan, men du hade inte sett honom på ett och ett halvt år. Han kom gående en lördag och du såg honom på håll inifrån hamburgerbaren där du och Franz käkade lunch. Du ryckte till, han såg ärligt talat ut som skit. Han hade kanske magrat något, men han hade fortfarande det mesta av sin enorma kroppshydda intakt. Han svängde in genom dörren och gick med bestämda steg fram mot det bord där ni satt. Han hälsade med sin falsett röst och slog sig ner bredvid Franz. Ni pratade om vädret och han frågade i förbigående om du hittat Andrew och du svarade med ett leende. Hans ansiktsuttryck blev belåtet och han sa att det var bra eftersom ni tillsammans var nog många för att utföra ett jobb. Han hade en stöt på gång som till en början inte lät särskit lockande, men efter att hans breda käft malt på ett tag var både du och Franz övertygade om att det var en bra idé.

Andrew var kanske lite reserverad i början men så småningom gick han med på det, han var ju tvungen att finansiera sitt nypåbörjade haschmissbruk. Ni träffades i Franz lägenhet eftersom han var ensam om att äga fyra hela stolar och ett bord. Ni hade pratat ett tag när Mary kom inramlandes i sina högklackade skor och kort-korta klänning och med solglasögonen uppskjutna i pannan log hon ett silvervitt leende innan hon började prata om sin dag och hur den varit. När hon tjatrat färdigt presenterade Franz Liam och Andrew för henne och du är säker på att hon kråmade sig lite extra för Andrew. Plötsligt började Liam och Franz bråka om man ska röka eller inte, en fånig diskussion som ibland får nytt liv. Att inte Franz kan inse att allt som är roligt inte behöver vara farligt, utan att man faktiskt kan njuta av ett rus. Du bjöd vänligt Mary på en joint och tänkte att man kan väl inte undanhålla något så juste från någon, även om man inte älskar personen i fråga. Dessutom hade faktiskt Mary varit mycket snäll mot dig den senaste tiden. Kort därpå hade Mary deckat och ni fortsatte smida er plan.

En mörk och disig kväll en vecka senare stod ni färdiga utanför Sillycrome computers lager. Andrew satt med handen om nyckeln i sin bil och du och Liam baxade just upp gummimattan över taggtråden. Ni klättrade över och tog emot verktygen från Franz. Gården låg tom och ödslig och diman var tjock. Som en mur vars uppgift var att skydda er från utomståendes ögon. Snart stod Liam med bultsaxen kring ett hänglås som skyddade en av lagrets två ingångar, med ett knick gick låsbygeln av och slets som av egen kraft upp och två stora svarta hundar med blottade tänder och fradgadroppande käftar kom utrusande. En bet tag i din vad och du skrek ut din smärta medan du sparkade benet vilt omkring dig. Det tycktes dock som om Liam hade god hand med hundar, han sa bara några lugnande ord till hunden, och den gick iväg med svansen mellan benen. Därefter fick han även din hund att vanka iväg.

Skärrad haltade du tillbaka till stängslet som du med möda lyckades klänga dig över. Franz hjälpte dig in i bilen och så småningom kom Liam tillbaks med en pappläda. Ni åkte tillbaka hem och pysslade om ditt fula sår. Papplådan innehöll gamla borträngsade datordelar, inget att göra pengar på med andra ord.

Andrew Stephens

Du låg på rygg i det smaragdgröna gräset och tittade upp genom det böljande lövverket som släppte igenom de klara och varma ljusstrålarna. En salt tår sipprade ur ögat och åstadkom en buktning av hela den vackra bilden. Du mindes hur pappas tunga slag trängt in i mammas ansikte och hur blodet ansamlats under huden i stora blåmärken. Du minns mammas skrik och din pappas spritstinkande andedräkt när han med munnen en halvmeter från ditt ansikte skrek åt dig att dra åt helvete. Det hade alltid varit på det här sättet, så länge du kunde minnas. Snart skulle du börja skolan, hur det nu skulle gå. Tänk om någon ny kompis ville följa med dig hem eller om ni skulle berätta om vad era föräldrar gjorde. Just då ville du bara att du och mamma skulle flytta långt, långt bort.

Men så blev det inte, du började skolan. I en klass med fyrtiotvå andra elever, ungar ur grannskapet. Vissa hade du sett förut, men du kände dem inte riktigt. Det var faktiskt svårt att inte bli vän med någon, men du försökte så gått du kunde, och lyckades. Med lärarinnan var det svårare, hon verkade till skillnad från dina klasskamrater bry sig, men när man har en allt för betungande mängd elever att ta hand om är det svårt att få tid över till just den enda.

Du lärde din ABC och det första skolåret gick, utan att du hade tagit med dig en enda klasskamrat hem, vilket var bra men efter det första sommarlovet som du och dina föräldrar spenderade nere vid havet, började lärarinnan bry sig ändå mer. Hon frågade en massa saker om dig och om dom andra i klassen. En dag när du läste dina läxor fick dina föräldrar besök. Du satt i ditt rum när dörrklockan ringde och som alltid skyndade du ned för trappan för att se vem som kom. På trappen stod en man med jeans och t-shirt, han frågade efter dina föräldrar och du ropade efter dem. Han presenterade sig som Glenn för din mor och hon skickade mot din vilja upp dig på ditt rum. Du gick upp för trappan, öppnade din dörr, men i stället för att gå in stängde du dörren igen och ställde dig att tjuvlyssna. Du hörde hur de pratade om dig och din klass och mannen frågade om din mor ville att du skulle få speciallektioner. Då kom din far hem och du gick in i rummet igen.

På kvällen var dina föräldrar arga, din mor var arg på dig och din far var arg på din mor. Hon undrade varför du inte var som alla andra och han tyckte att din mor skulle ta hand om dig bättre. Det hela slutade med att du försökte rymma genom sovrumsfönstret och stukade foten när du hoppade. Hos doktorn förklarade din mor att du liksom andra pojkar var lite livlig och din far stod leende bredvid och nickade instämmande.

Glenn, han i t-shirt och jeans, hälsade på flera gånger, varje gång tycktes det vara för att berätta för dina föräldrar hur dålig du var i skolan. Varje gång han kommit slutade kvällen med att din mor skrek åt dig och din far sedan slog henne medan du antingen låg gråtande på din säng eller drömde dig bort sittandes i skogen, den förlåtande och trygga. Vid ett prov i geografi kom du på den geniala idéen att skriva ned fakta i handflatan. Det hela gick bra tills lärarinnan såg det på matrasten efter provet. Du skulle aldrig ha gjort på det sättet om du vetat konsekvenserna innan. Glenn, din bödel, kom på besök, men det var inte det värsta. Du blev utpekad som fuskaren av dina klasskamrater. Det var fortfarande inte vanligt att någon sa något till dig, men sa någon något nu hade det med ditt fusk att göra.

Någon gång i fyran kom Glenn med idéen att du skulle flytta till din mormor och morfar på andra sidan staden. Förslaget möttes med avsky från dina föräldrar, men du var inte alls negativ till det, och så småningom vart det så också.

Du mindes en gång när du och morfar skulle gå för att meta. Mormor hade gjort i ordning en påse med nybakta bullar och två termosar medan du och morfar grävde mask i trädgårdslandet. Det var en vacker sommarmorgon, gräset var fuktigt och daggkåporna var fyllda med dagg. Ni gick grusvägen ner till vattnet medan solen kastade sina värmande strålar i era utvilade och förhoppningsfulla ansikten. Väl framme satte ni er på bryggan och efter att morfar hade satt mask på kroken kastade ni era flöten i vattnet. Ni satt där och småpratade och lyssnade på sjöfåglarna, lövverkens prasslande i vinden och vattnets skvalpande mot bryggan och stranden. Så småningom blev det dags för fika. Då plockade ni upp era flöten och båda era maskar var borta utan att någon fisk hade nappat. Det fanns två bullar var, en röd termos till morfar som innehöll kaffe och en blå termos till dig som innehöll chokladdryck. När ni ätit färdigt frågade morfar dig om du ville fiska mer och du svarade med att ställa honom samma fråga. Morfar skrattade och satte nya maskar på krokarna. Ni kastade återigen i era flöten och satte er att njuta i förmiddagssolen. Plötsligt sjönk ditt flöte under den spegelblanka vattenytan och några ringar pulserade ut från fiskelinan. Du blev upprymd, men samtidigt panikslagen av tanken att en stackars hjälplös fisk kunde hänga på linan i andra änden av reven. Du hoppades innerligt att det inte satt något där som morfar skulle döda. Sakta lyfte du flötet ur vattnet och, sannerligen, där sprattlade en blänkande fisk. Du räckte stelt spöt mot morfar som vant och smidigt hakade av den lilla energirika stackaren, sedan frågade han med ett brett leende på läpparna vad du ville att han skulle göra med den. Du svarade med gråten i halsen att han skulle släppa tillbaks

den, och det gjorde han gärna. När du såg den lilla krabaten lycklig simma tillbaka ut i friheten tändes en varm och kärleksfull eld i ditt hjärta och du kramade om morfars midja.

På sommarlovet efter klass fyra flyttade du och då skolan åter började fick du stifta bekantskap med en ny klass. Den var mycket stökigare än din gamla klass, men vad som förvånade dig mest var att dina nya klasskamrater tycktes störas av dig, det tycktes som om du var annorlunda. Hemma hos mormor och morfar var allt frid och fröjd. Ni brukade prata om allt möjligt och du var ofta ute i skogen. En dag när du kom hem från skolan hade mormor kommit på att du skulle ha kalas när du fyllde år. Hon bad dig att komma på fyra eller fem kompisar du kunde bjuda. Du berättade snyftande att du inte kände några av dina klasskamrater, men mormor lyckades i alla fall få dig att bjuda Sofia. Sofia var en flicka som inte verkade ha många vänner i klassen. Ja, hon var faktiskt den enda som inte hade varit elak mot dig. Efter erat samtal kändes det hela mycket bättre och du och mormor började genast rita ett jättefint inbjudningskort. På kvällen cyklade du ensam i den friska sommarluften till Sofias radhus och stoppade inbjudningskortet i hennes brevlåda.

På lördagen var det kalas. Du var ett tag orolig om Sofia överhuvudtaget skulle komma men klockan sex ringde hon på din dörr. I början var ni lite spända, men vilken fest det blev sen. Efter att du fått en present delade ni på en hel tårta och sedan lekte ni hela kvällen. Efter den dagen var ni nästan alltid tillsammans. Klasskamraterna blev elakare mot dig, men det spelade inte någon roll då du hade någon att vara tillsammans med. Efter lektionerna brukade ni springa raka vägen ut till en glänta en liten bit från skolan. Du minns ett tillfälle, ni hade haft en matematiklektion och Sofia hade svarat på en fråga, vilket var förenat med gruppstryk efter lektionens slut. Så fort klockan ringde ut kastade ni er av stolarna och rusade mot dörren. Sofia hann ut i tid, men du fastnade bland de andra. En av de största grabbarna hade tagit tag i din arm när Sofia plötsligt vände sig och gav killen en rejäl käftsmäll. Han föll pladask på rygg och Sofia tog tag i din arm och drog dig därifrån.

Ni hade det bra ihop, till den dag då ni fick en ny lärare. Han var ung och hette Floyd. Du minns att du tyckte illa om honom ända sedan han klev in i klassrummet med sin blåa kostym och sin portfölj. En dag bad han dig och Sofia stanna kvar efter skolans slut. Han tog in er i ett litet rum med fina möbler som luktade cigarett och frågade er om ni kände er orättvist behandlade av era kamrater. Ni svarade att det inte var farligt, men han var ändå kvick att föreslå att Sofia skulle byta skola med en motivering som antydde att problemet var er vänskap. Trots era vilda protester gick Floyds förslag igenom utan svårighet.

Sen Sofia börjat den nya klassen spenderade ni allt mindre tid tillsammans. Hon hade träffat nya kompisar och de var mest på stan. Du tyckte mer om skogen och din mormor brukade varna för vad som kunde hända om du fortsatte umgås med Sofia, det var knark och våld i staden. Du tillbringade allt mer tid i skogen med din fantasi och dina minnen, det var underbart att efter en jobbig skoldag få lägga sig och vila i gläntorna vid hallonsnåren, eller att lyssna på fåglarnas bedårande kvitter med ryggen lutad mot en trygg bokstam. Du såg ofta djur och lyckades till och med få några fåglar och ett rådjur tama. Ibland följde morfar med ut i skogen, men oftast var du själv. Allt eftersom tiden gick lärde du dig genom att läsa i böcker, fråga morfar och experimentera, mycket om att överleva i vildmarken.

Varje vår är det rådjursjakt i det lilla skogsområdet som omger Waco. Under den perioden förbjöd din mormor dig att gå ut i skogen och du lydde hennes råd och stannade hemma. Problemet var dock att din rastlöshet och rädsla för att ditt rådjur skulle skjutas drev dig till vansinne och en natt rymde du ut genom ditt sovrumsfönster för att leta reda på din numera käraste vän. Väl ute i skogen började du leta och fram mot gryningen hittade du till din förfäran ett stackars rådjur ligga med skadat bakben i ett dike vid en liten skogsväg. Det var han. Genast samlade du dina krafter och bar djuret till jaktstugan som låg en bit bort, den var tom.

Du stannade i skogen och så småningom utnämnde du dig själv till skogens beskyddare. Du strövade runt i skogen och kollade att allt stod rätt till. Det dröjde inte länge innan du av ren rutin kunde hitta mat så att det räckte och ditt lilla rådjur kvicknade till ganska snart. En tanke du ofta grubblade över var varför alla inte levde som dig och varför det tagit dig så lång tid att komma på hur du skulle leva. En solig förmiddag såg du att ett par hade parkerat sin bil vid vägkanten. Någon bil hade du inte sett här inne på mycket länge. En plötslig förargning kom över dig och du minns att du tänkte att ingen skulle få köra bil här ute i din skog. När de båda försvunnit bortom träden gick du fram till bilen. Dörren var upplåst och du rotade igenom bilen efter något användbart, du hittade en bilnyckel i handskfacket. Vintern var på väg med bistra tider, det skulle bli svårt med mat och värme nu. Bilen var en skänk från ovan, nu skulle du kunna åka in till stan och sno mat och varma kläder.

Under din första vistelse i Waco sprang du bokstavligt talat ihop med Sofia. Du tog med henne hem och hon bjöd dig på en cigarett. Du visste att du inte borde ha tagit emot den, men du kunde bara inte säga ifrån. Du fick senare veta att det inte var någon riktig cigarett utan en haschjoint och en stark sådan. Du däckade på golvet i din

stuga och innan du kvicknat till var Sofia borta. Du satt och tänkte på Sofia, gamla minnen och jointen i flera dagar, till den dag då hon hittade ut till dig igen. Hon var faktiskt jättesöt i sina korta blå gummistövlar och den gamla träningsoverallen med ett hål över ena armen. Ni pratade hela natten och hon bjöd dig på en ny joint, den här gick mycket bättre, något av det härligaste du varit med om. Du visste att du var i Sofias våld, att du vuxit ifrån skogen och att du var på väg in i en farlig värld.

Ni satt runt ett bord hemma hos Franz, en av Sofias vänner. Med vid bordet satt även Sofia och Liam. Du tyckte inte om Liam då han pratade ljust och väsande, dessutom såg han mycket nedgången ut. Ni presenterade er för varandra och det började sedan pratas om att ni skulle bryta er in någonstans, men allt prat avbröts av att någon kom in genom ytterdörren. Du fick senare veta att det var Franz flickvän, men då tänkte du bara på hur vacker du tyckte att hon var. Med sitt ljusa hår och sin fylliga kropp bländade hon dig. Franz presenterade henne för Liam och sedan för dig och du är ganska säker på att hon gav dig en blinkning av åtrå. Ditt ansikte blev rött som en tomat och du gjorde ditt bästa att dölja det genom att lägga huvudet i armarna mot bordet.

En mörk och disig kväll en vecka senare stod ni färdiga utanför Sillycrome computes lager. Du satt med handen om nyckeln i din bil medan Mary satt i baksätet tuggandes något sött tuggummi med jordgubbssmak medan de övriga tre var ute för att sätta in stöten. Du är inte säker på vad som hände eftersom du hade fullt upp med att hålla reda på Mary medan ditt hjärta hoppade hopprep i bröstet på dig. Hon satt där bak och lekte sockersött med sitt tuggummi när hon plötsligt kastade en genomborrande blick mot dig genom backspegeln. Du stelnade till och du kan tänka dig hur du måste ha sett ut, som en skrämd hare. Hon lutade sig fram mellan framsätesstolarna, hela tiden men sin blick i din, och sa att du inte skulle vara rädd. Utan förvarning kastade sig de tre andra in i bilen och ropade åt dig att köra. Du vred om nyckeln och tryckte ned gaspedalen i botten, just då såg du Sofias hand drypande i blod.

Sofia hade fått ett hundbett om vaden. Det gick bra, men otäckt var det allt och grejorna sen då. Föråldrade dataprylar som ni inte fick ett öre för. Men det var värt det, för din del i alla fall.